

KAD SPORT POSTANE NEŠTO DRUGO

Svim trenerima, roditeljima i ljubiteljima sportova za djecu:

Utakmice su pred nama. Igrališta su puna roditelja, navijača, trenera, igrača i sudaca. To je uzbudljivo doba godine za djecu, topliji dani postaju sve duži, škola je pri kraju, a pobjednički snovi se ostvaruju. Ali moram reći, kao roditelj koji je već nekoliko godina prisutan u sportovima svoje djece, da više nisam toliko oduševljena. To nije zato što ne želim gledati kako moj sin igra svoju omiljenu igru, već zato što sve teže podnosim pritisak koji na djecu vrše neki roditelji, treneri i okolina.

Stvarno je teško sjediti i gledati kako se moj sin preznojava u strahu od krivog poteza. Teško mi je gledati njegove naporene treninge nakon škole, znajući da će se neminovno potkrasti neka pogreška tijekom igre. A zbog tih nevinih dječjih pogrešaka, pojedini će roditelji na tribinama nezadovoljno i glasno uzdisati, šaputati, i javno dovoditi u pitanje sposobnost djeteta. Teško je gledati djecu kako plaču na terenu jer su izgubila utakmicu, a uglavnom stoga jer se boje razočarenja u pogledu svojih roditelja i trenera. Osjećaju da su ih iznevjerili. Viđala sam djecu koja su napustila omiljeni sport, jer se ljubav koju su imali prema nekom sportu pretvorila u mržnju. Isto tako sam vidjela djecu koja su od velikog samopouzdanja došla do točke totalne nesigurnosti. Svjedok sam kako se pojedini roditelji bore, vrište, prijete jedni drugima...

Roditelji, treneri i navijači, voljela bih da se svi skupa povremeno sjetimo - to su djeca koja još uvijek uče, razvijaju se i rastu. "Zvijezda tima" sada, ne mora biti zvijezda i sljedeće godine. Klinac koji trenutno samo lovi leptire po livadi, uskoro može prešišati sve naporene treninge nekog drugog klinca. I što to znači? Hoće li svijet zbog toga stati? Osim toga, kako je tako lako zaboraviti da se radi o dječjim ligama? Čemu toliko forsiranje na utakmicama? Naravno da je potrebno uložiti trud bez kojega nema niti rezultata, ali djeci treba biti najvažnije veselje i užitak koji im igra pruža. U suprotnom, to je gubljenje dragocjenog vremena. Djeca trebaju imati povjerenja u svoje roditelje, trenere i navijače, kako bi bila sposobna učiti, riskirati i, na koncu, i pogriješiti. Pobjeda je zabavna, a gubljenje je lekcija. Iz izgubljene utakmice se može puno naučiti.

Nadam se da ćete pomisliti na sve to kad sljedeći put poželite s tribina viknuti; "Opet promašaj! Van iz igre!", kad poželite skinuti kapu, i iz protesta skočiti na nju. Voljela bih da se toga sjetite pri pogledu na dječaka koji sjedi na klupi "jer nije pouzdan na terenu", kad zaustite viknuti na suca da "mu trebaju naočale" i da je "nesposoban".

To su djeca koja se još uvijek boje mraka, i koja još uvijek plaču kad padnu i ozlijede koljeno. To su klinci koji se subotom bude ranije da bi mogli gledati crtiće. Djeca koja još uvijek jako trebaju podršku svojih roditelja. Dječak koji je upravo promašio se silno trudi uklopiti među svoje vršnjake. On može biti brat, sin, unuk, učenik..., bilo koga od nas.

On ima mamu koju boli kad njega boli. Koja je sretna kad je on sretan. I možete se kladiti da će učiniti sve da se založi za njega. Ona je upoznala životne strahove, i svijet male lige nije, ne smije biti jedan od tih strahova. Razuman roditelj neće mirno stajati i gledati omalovažavanje svojeg djeteta, neće dozvoliti da se njegovom djetetu krade radost igre. Mnogi roditelji sjede na tribinama nadajući se da neće trebati reagirati na divljanje pojedinih odraslih. Jer, potrebno je reagirati i zaštititi svako dijete u ekipi.

Dragi roditelji, treneri i navijači, imajte sve to na umu prije no što pobjedu stavite ispred samog djeteta. Vrlo je tanka i često nejasna linija koja razdvaja one koji žive za svoju djecu i one koji žive kroz svoju djecu. Ako niste oprezni, vrlo lako se možete naći na pogrešnoj strani te linije. Imali smo svoj red - sad neka naša djeca imaju svoj.